

SINNERS
atone

SOMME SKETCHER

SINNERS

atone

Vezeklő BÜNÖSÖK

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Somme Sketcher: *Sinners Atone*
Independently published in 2025

Fordította
Koós Patrícia

Szerkesztette
Bodnár Alexandra

Borítóterv
The Pretty Little Design Co.

ISBN 978-963-636-979-8

Minden jog fenntartva

Copyright © Somme Sketcher 2025
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Koós Patrícia 2026

Somme üzenete

Kedves Olvasó!

Köszönöm, hogy kezébe vetted a *Sinners Atone – Vezeklő bűnösök* című könyvemet! Remélem, legalább úgy élvezted majd az elolvasását, mint amennyire én élveztem a megírást!

A *Vezeklő bűnösök* egy párregény első kötete az *Anonim bűnösök*-sorozaton belül. A történet függőben marad a végén, és a *Sinners Absolve* című könyvben folytatódik majd.

Mielőtt belevetnéd magad az olvasásba, tudnod kell, hogy ez a könyv egy sötét románc. Több érzékeny, felzaklató témát is tartalmaz, többek között szó esik benne az alkoholizmusról, öngyilkosságról, gyilkosságról, szexuális erőszakról és gyermekek szexuális bántalmazásáról. Kérlek, számolj ezzel, amikor továbblapozol!

Szeretettel:

Somme

„Könnyen megbocsátunk egy gyermeknek, aki fél a sötétben; az élet igazi tragédiája az, amikor a felnőttek félnek a fénytől.”

– ISMERETLEN

HÁROM ÉVVEL KORÁBBAN

Apámnak voltak bizonyos szabályai.

A többségük persze baromság, ócska közhelyekből és hollywoodi szlogenekből pakolta össze, de amikor ki-mondta őket, volt egy olyan undorító szokásuk, hogy próféciává szilárdultak.

Rossznak születtem, mert ő azt mondta, így lesz. Azt állította, már az első lélegzetvételemet is daczból tartottam vissza, aztán meg azzal sem lehetett lecsillapítani, hogy a második előtt a számba dugták a családi ezüstkannalat.

És most pontosan ott szívom magamba az utolsó korty levegőt, ahol ő megjósolta: abban a sötétségben, amely megteremtett engem, a Gonosztevőt.

A nevetésem végigvisszhangzik az erdőben, mélyen, keserűen, majd köhögésbe fullad.

Úgy tűnik, a halál mégsem olyan vicces.

A kézfejemmel letörlöm a számam, és végigpásztázom a fekete eget. Amikor először haltam meg, megtanultam, hogy a hosszú alagutak és a vakító fehér fények nem az olyanoknak valók, mint én. A pokolba is, mindazok után, amit tettem, Isten nagyobb eséllyel kapcsolja le a villanyt

és húzza be a függönyt, mintsem hogy kitáblázza nekem az utat a mennyország felé.

Én másféle fényt keresek, narancssárgát. És amikor megpillantom, ahogy átszűrődik az ágak között, káromkodás szakad fel belőlem.

Kurvára ugyanolyan messze van még mindig.

Az oldalamon tátongó sebre szorítom a tenyeremet, és felbámulok a fényre. Haldoklom, de nincsenek illúzióim. Nem vár rám semmiféle csoda annál az utcai lámpánál, de ha elérem, ott a főút. Onnan már csak át kell vergődnöm rajta, és a templomnál vagyok. Ez az egyetlen esélyem, hogy figyelmeztessen a fivéreimet.

A fivéreim.

A franca!

A szegycsontom mögött újfajta fájdalom lüktet, ez hajt előre, de ahogy a bakancsom talpa földet ér, vakító, fehér forróság száguld fel a lábamon, és valósággal felrobban a gyomromban. Hátratántorodom, a sarkammal valamibe beleakadok, és amikor egy zümmögő hang a fülemben tép, az izmaim megfeszülnek.

Belebotlottam abba a kibaszott „lejátzás” gombba.

Tudtam, hogy jönni fog. Mindig jön. Az csak egy mítosz, hogy a halál legrosszabb része a fájdalom, vagy hogy nem tudod, mi következik utána. Nem ez a legrosszabb. Hanem az, amikor az egész életed leperreg a szemed előtt, és te rohadtul semmit nem tehetsz ellene.

Egyszer megpróbáltam elmenekülni előle. Üldözőbe vett. Lehunytam a szememet. Akkor meg a szemhéjam belső oldalán indult el a filmvetítés.

Nincs erőm harcolni ellene, ezért összeszorítom az állkapcsomat, egy fának vetem a hátamat, és kellenetlenül várom, hogy elkezdődjön a műsor.

A *Kezdet* technikolorban játszódik.

Kilenc nyár képe bukkan elő a fák közül, és bekebelezi a sötétséget körülöttem. Napok gördülnek végig az erdő talaján, hosszú, lusta napok, amelyek fűfoltokat hagytak a ruhán, a bőrt pedig vörösre pirították. Még az októberi szél is melegebbnek és sűrűbbnek tűnik, magával hozza a klór és az általam annyira gyűlölt naptej szagát.

Egy emlék táncol az egyik tölgyfa törzsén, ahogy Angelo a könyökhajlatába szorítja a fejemet, és összemácsolja az arcomat azzal a krémmel. Egy másikban anyám a medence mellett ül, magazint lapozgat, és úgy tesz, mintha nem venne észre semmit.

Halk nevetés rázza meg a következő kilégzésemet, miközben a hüvelykujjamat végighúzom az egyik, sárral borított bütykömön. Az első heget aznap szereztem, amikor már elég erős voltam, hogy kiszabaduljak a bátyám szorításából, és tökön csapjam.

Aztán a napok terrakotta színűre fakulnak. A nyári éjszakák sosem voltak igazán sötétek a *Kezdetben*. Tűzrakások fénye világította be a kertet, és az állam alá szorított zseblámpa, amikor a tüzet körbeülve kísértethistóriákat meséltem a testvéreimnek.

Rafe sikolyai zizegnek az ágak között, és hideg fuvallat súrolja az arcomat, miközben Angelo nevetése a nyomukba ered. Ő már jóval azelőtt ördögi volt, hogy kiérdemelte volna vele a becenevét.

Amikor a következő hang felveri a visszhangot a fölemben, eltűnik a vigyor a képmről. A vér megalvad a számban, fuldoklom tőle.

– *Gabriel!*

A francba! Hülye lennék lehunyni a szememet. Ilyen közel a halálhoz könnyen lehet, hogy nem tudnám újra kinyitni. De amikor anyám hangja átszáguld az éjszakán, és úgy fúródik a mellkasomba, mint egy második szúrás, összeszorítom a szemhéjamat, és a fejemet a fa törzsének döntöm.

Maria Viscontinak sokféle hobbija volt, de a kedvencének az számított, hogy hitt mindenféle baromságban. Elhitte, hogy egy Éva nevű csaj megevett egy almát, és ezzel a világra szabadított minden gonoszsgot, és minden rendben volt, amikor egy kihullott szempilláját a váll felett átdobva kívánhatott egyet. Ha megborzongott, az azt jelentette, valaki átsétált a sírján, és minden, az útját keresztező fekete macska biztos jele volt annak, hogy hamarosan leeresztik őt is oda. Hitt az égben lakó szakállas fickóban, a jósnőnek a vásárban... Még annak a drogosnak is, aki a Visconti Grand Casino előtt „szerecsépénzt” cserélt be egydollárosokra a turistáknak.

Anyám mindenkinek hitt, bárki bármit is mondott neki.

Kivéve a férjének és az ő szabályainak.

– *Gabriel!*

Összeszorítom a fogaimat, és elfordulok tőle.

Eleinte neki is biztosan hitt. Akkor, amikor még olyan ökörségeket mondott, amiket minden anya hallani akar. Hogy az első gyerekéből vezető lesz, a második pedig

arannyá változtatja a szájában lévő ezüstkanalat. De amikor apám anyám terhes hasára tette a kezét, és kijelentette, hogy a harmadik fia maga lesz az ördög, anyám hirtelen kételkedni kezdett.

– *Gabriel...*

Erősebben rányomom a kezemet vérző hasamra, mire keserű sziszegés tör fel belőlem. Tévedtem. A halál legrosszabb része nem az, amikor leperreg előtted az életed, hanem az, hogy a füledben cseng minden hangja.

És ma éjjel még a bűneim zaja sem tudja elnyomni mindezt.

Rekedt, mély zihálás szakad ki belőlem, fehér párává olvad, és egyetlen fuallattal elfújja mind a kilenc nyarat.

A kilenc tél csendet és hótakarót hozott magával. A hirtelen kontraszttól égni kezd a retinám, ezért a lombok alatt megrekedt szürke ködbe bámulok, hogy elmeneküljek előle. De ott sincs megnyugvás, csak egy ismerős arc, egy ismerős arckifejezés, és egy kibaszottul ismerős vigyor, ahogy eltűnik egy metszett kristály whiskypohár pereme mögött.

Új hang égeti a tarkómat.

– *Megmondtam, Maria.*

És vele együtt jön az ismerős düh.

Alonso Visconti annyira biztos volt benne, hogy rossz leszek, annyira hitt a saját próféciájában, hogy engem nem volt hajlandó egy angyalról elnevezni, mint a testvéreimet. Istenkáromlásról és rossz ízlésről hadovált. De anyám különös tehetséggel tudta szépként feltálatni a dacot, és csak azért is a kedvenc angyala után nevezett el.

– Ó, *Gabriel!*

A rohadéknak már az elejétől fogva igaza volt. Amíg a testvéreim gügyögtek, nevettek és másztak, én haraptam, sziszegtem és rúgtam. Az egyik legkorábbi emlékem, hogy a vasárnapi ebédnél megszúrom vajazókéssel az egyik unokatestvéremet. Arra nem emlékszem, melyiket, mert mindegyiket próbáltam már megölni.

A fához csapom a fejemet, hátha így ki tudom verni belőle anyám hangját. De már késő. Bekúszott, befészkelte magát az agyamba.

– *Gabriel* – ismétlődik újra és újra és újra.

Mindhárom kibaszott szótag, mert ő mindig a teljes nevemen szólított, és soha nem volt benne egy csepp ironia sem. Ha bárki – beleértve magamat is – elejtette az utolsó két szótagot, anyám rosszállóan csettintett, felszedte, és visszavarrta őket a helyükre.

Nem tudom, azért mondta-e így a nevemet, hogy meggyőzze Istent arról, jó vagyok, vagy csak bosszantani akarta az apámat. Ha az utóbbi volt a cél, működött.

Apám az első kilenc évben egyáltalán nem hívott sehogy.

Amikor betöltöttem a tízet, onnantól kezdve A Gonosztevőnek szólított.

A tüdőm görcsbe rándul, a következő lélegzetemet szörcsögve, kétségbeesve szívom be. Amikor hátravetem a fejemet, hogy több levegőhöz jussak, a sötétség elkezd bekebelezni a látómezőm szélét. Pont időben elnyeli mind a kilenc telet, az összes, félig megivott forró kakaót és a félig elkészült hóembereket a girbegurba répa-faszokkal.

Amikor a *Kezdet* véget ér, a sötétség mindent magával visz.

Az utolsó tűhegyi fény táncol a szemem előtt, aztán eltűnik, és a fekete mélységbe taszít. Nem csend követi, helyette keserűes emlékek ordítanak egy megafonon keresztül, és amikor már nem bírom tovább, a frusztrált üvöltés lángoló ösvényt mar a torkomba.

Zihálva lejjebb csúszom a durva fakérgen.

A gyomrom is lejjebb kerül, a tekintetem kelleetlenül követi.

Megint ott van az utcai lámpa narancsszín derengése... csak mégsem az. Túl kicsi, túl alacsonyan lebeg. Mellmagasságban táncol a sötétben. Megrázom a fejemet, összeszorítom a szememet, majd amikor újra nyitom, a fény szilánkokra törik és kiélesedik. Lánggá formálódik.

Szülinapi gyertyák. Tíz darab, kék-fehér csíkosak.

Szél cibálja a lángjukat, amely messzire űzi a sötétséget, míg csak a fény marad. A látványtól a szívverésem lelassul, a légzésem megnyugszik, és egy pillanatra el is hiszem, hogy a hasamon lévő hatalmas seben át nem szivárogoz el lassan belőlem az élet.

Amikor legutóbb kijátszottam a halált, megesküdtem: ha újra rám talál, és lepörgeti előttem megint ezt a részt, nem fogom visszatartani a levegőt. Azelőtt is ezt mondtam. És mégis itt vagyok. A levegő megakad a torkomban, mintha későbbre akarnám eltenni.

A szemem mögött szűrni kezd. Úgy látszik, a haldoklás érzelmős puhánnyá teszi az embert. Olyan hülyeségeken töprengek, mint az alternatív valóságok és a pillangóhatás, hogy mi lett volna, ha én születek elsőnek. Vagy másodiknak.

Vagy ha meg sem születek.

A másodpercek percekké gyűlnek, én pedig még mindig visszatartom a lélegzetemet. A mellkasom ráng, a tüdőm ég, de mégis csinálom. A lángok narancsos színe sötétebb lesz, hol kiélesednek, hol elmosódnak. Az ajkam bizsereg, a fejem kavarog. Az ösztön felülkerekedik rajtam, és mielőtt elfojthatnám, vér és levegő buggyan ki a számon, eloltva a gyertyákat.

A sötétség újra elnyeli az erdőt.

Letörölöm a számam, és dühösen bámulok bele a feketeségbe. Az visszabámul rám. *Mit vártál?* – suttogja.

Erőtlenül felnevetek. Ja. Anyám addig mondogathatta a nevem mindhárom szótagját, amíg bele nem kékült az arca, akkor sem változtatott semmin, mert az apám már megpecsételte a sorsomat.

Rosznak születtem, és abban a sötétségben fogok meghalni, ami a legrosszabbá tett.

A fenébe ezzel!

Nincs időm haldoklós hallucinációkra. Dolgom van.

Ellököm magamat a fától, a bakancsom minden léppel mélyebbre süpped a földben. Az ördög a bokámba kapaszkodik, megpróbál visszahúzni, de nem kaphat meg. Még nem! Addig nem, amíg le nem térdelek a templom betonlépcsőjén, és bele nem vésem az üzenetemet az ajtajába.

A *Középidő* egy dudaszóval kezdődik.

Az a *kibaszott* hang!

Amikor először hallottam, elkövettem azt a hibát, hogy kinéztem a hálószoza ablakán.

Másodjára azt kívántam, bárcsak soha ne hallottam volna meg.

A harmadik után pedig megtanultam, mi a következő ménye annak, ha úgy teszek, mintha nem hallottam volna.

A hang újra beletép a sötétségbe, hangosabban, dühösebben, úgy dózerol le hátulról, mint egy tehervonat.

Ennyi év után is képes előrelökni.

Amikor a bozotos sűrűbbé válik, és felszaggatja a régi hegeimet, felpillantok az égre, és újra megtalálom a narancsos fényt.

Közelebb van. Ahogy az apám is.

Testes ember léteére könnyed volt a járása. Veszélyes kombináció. Bárhol felismerném a léptei hangjáról. A *Középidő* alatt, nyolc éven át minden éjjel követett ebbe az erdőbe. Nyolcévnyi kínzás, játékok, leckék. Nyolc év, míg végül felkísért a kavicsos úton, belökött a vaskapun, és magamra hagyott, hogy küzdjek meg az életemért.

A *Középidő* új szabályok szerint zajlott. És mint a szülinapi gyertyákból, ebből is tíz volt. Csak nekem.

Apám whiskyszagú lehelete súrolja a fületem.

– *Első szabály: Gonosztevővé kell válnod, hogy a testvéreid hősnek nevezhessenek.*

Próbálok gyorsabban menni, hogy elmeneküljek a *Középidő* elől. Hogy elmeneküljek *előle*. A következő pár lépésnél olvadt forróság száguld fel az ágyékomba, mire megroggyan a térdem, de összeszorított fogakkal tűröm a fájdalmat, és megyek tovább.

Végül a narancssárga fény kinyújtja felém a kezét. A tér kitágul, az ágak visszahúzódnak, a föld aszfalttá válik.

Megállok az utcai lámpa alatt, hogy kifújjam magamat – már amennyire tudom –, de a pillantásom elkalán-

dozik. Végigsiklik az úton. Mikor lett ez ilyen kibaszott széles? Aztán a tekintetem átmászik a túloldalra, fel apám templomának kövein.

Annak a rohadt épületnek a látványa még a jobb napjaimon is fáj. A legrosszabbakon már egy pillantás is éget.

Végignézek a betört ablakokon, az omladozó tornyon, ott keresek valami enyhülést, ahol a Csendes-óceán ösze-szeér a fekete éggel mögötte.

És ekkor rájövök, mit csinálok, mire keserű derű árasztja el a mellkasomat.

A haldokló ember mindig az ég felé néz.

Amikor még fiatal voltam, és sebezhetetlennek hittem magamat, megesküdtem, hogy én kivétel leszek. Hogy amikor a Halál végre kilép az árnyékból, és megérinti a vállamat, nem fogom felemelni az államot, hogy azt az Istent keressem, akit egész életembenátkoztam.

És mégis itt vagyok. Az ellenkező irányba bámulok, mint amerre a lelkem tart, és azon tűnődöm, tényleg ott van-e fenn, és vigyáz-e anyámra.

A következő lélegzet recseg a mellkasomban; a kifújt levegő párát rajzol az éjszakába. Amikor a sziklák felől fújó szél felkapja, és oldalra sodorja, meglátom *őt*.

Lenéz rám, és megkönnyebbülten felsóhajt.

Most nincs nevetés.

A tudóm túl gyenge.

A lábam túl gyenge. A karom is.

Ne csukd be a szemedet!

Ne. Csukd. Be. A. Szemedet!

Lépek egyet előre, mire a világ megbillen, mintha le akarna rázni magáról. A széllal szemben haladok, küz-

dök; az meg még erősebben feszül nekem. Az üvöltése fülsiketítő és hideg, de amikor félrebillentem a fejemet, valami lágyabbat hallok meg benne.

– *Helló!*

A feszültség egy apró sóhajjal hagyja el a számat.

A hang olyan, akár a kasmír és a csokoládé. Mint egy gyengéd puszi az arcra, egy forró fürdő egy jeges éjszakán.

– *Helló! Jól vagy?*

Olyan, mint egy napsugár a nyitott ablakon át. Hűvös szellő a forróságban.

Meghalnék ezért a hangért.

Hallani akarom még egyszer!

Végigpásztázom a horizontot, keresem a forrását, és amikor megtalálom, megremeg a látásom.

A következő utcai lámpa alatt egy lány áll.

Nem... Egy angyal az.

Nem az a bibliai fajta, amiket a vasárnapi iskolában rajzoltak fel a táblára, hogy a frászt hozzák ránk, hanem olyan, mint a filmekben. Emberi formájú, mennyből küldött lény, kitért szárnyakkal és hullámozó szőke haja felett glóriával.

És bolyhos rózsaszín kabát van rajta, hozzá illő fülvédővel. De bassza meg... ki vagyok én, hogy megkérdőjelezzem, mit hordanak manapság az angyalok?

Nincs idő mellékküldetésekre, de a templomba eljutni hirtelen másodlagosnak tűnik, a kíváncsiság eltérít.

Lépek egyet a lány felé; ő hátrál egyet, lepillant a hasamra, és a levegőbe löki a kezét.

– Öhm... ez egy halloweeni jelmez, ugye?

Mi van?

Az agyamban a fogaskerekék fél gőzzel forognak, de amikor végre a helyükre kattannak, rájövök, hogy egy kibaszott idióta vagyok.

Október harmincegyediké van. Halloween.

Hát persze hogy halloweenkor kell megdöglennem!

Ahhoz túl gyenge vagyok, hogy felröhögjek, de az írónia miatt egyszerűen muszáj. A nevetés az utolsó csepp energiámat is felemészti, térdre zuhanok.

A lány nem angyal. Csak angyalnak öltözött. Még ha úgy is néz ki, mint egy angyal. És úgy beszél – vagyis most éppen kiabál. Úgy lebeg felém, akár egy angyal, ahogy kilép a saját lámpája fényköre alól, be az enyém alá.

Csillogó rózsaszín csizmák és fodros zoknik villódnak a szemem előtt.

Krisztusom! Ennyi rózsaszínt.

– Úristen... mi történt?

Haha!

Pislogtam. Ez történt, bassza meg.

Második szabály: Ellenség, család vagy barát közelében a Gonosztevő soha nem pislog.

Ezt apám pánikból találta ki, miután először meglőtt. Azt állította, csak azért tette, hogy megmutassa, milyen érzés, de már tizenegy évesen is tudtam: a rohadék egyszerűen szarul céloz.

A harmadik szabály mindössze kilenc órával később született, amikor egy rögtönzött műtő vakító neonfénye alatt magamhoz tértem: *A leghatalmasabb Gonosztevők épp annyira szerethetetlenek, mint amennyire érinthetetlenek.*

Én pontosan ilyen vagyok. Szerethetetlen és érinthetetlen.

Akkor meg mégis mi a *faszt* csinál ez a csaj? Miért ér hozzám?

Finom ujjak égetik a vállamat. Az erőszak mélyen belém van kódolva, ösztönből kapom fel a karomat, hogy lerázzam magamról.

– Húzz. El! – morgom.

Viszont én vagyok az ostoba, mert az ég most megcsúszik. Előrebukom, egyenesen az ördög karjai közé.

De a föld elkap. *Még nem* jött el az ördög ideje.

A csaj édes hangjával megint Istent szólítja. Az arcomat végigkaristolja a kavicsos talaj, aztán hirtelen a hátamon fekszem. És a lány ott van felettem.

A francba! Talán mégis angyal. Mert esküszöm, a lámpa nem világított ilyen erősen addig, amíg le nem térdelt alá. A fény mintha szív alakú arcához hajlana, és visszatükröződik tágra nyílt kék szemében, mint amikor a napfény táncol a vízen. Végigsiklik aranyszőke frufruján, megcsillan a szemhéján, és egyenes vonalat húz az orra hegyétől a felső ajka bemélyedéséig.

Nem! A halálnak nem kellene ilyennek lennie. A sötétben kéne meghalnom, nem az ő fényében, és az utolsó dolog, amire szükségem van, hogy így lássanak. Így emlékezzenek rám. Gyengén és szánsalmasan. A rohadt földön fekve, miközben elvérzem.

De a talaj túl kényelmes, az állkapcsom pedig túl nehéz ahhoz, hogy újra elküldjem a lányt a francba. A legtöbb, amit tehetek, hogy igyekszem nyitva tartani a szememet, és követem minden mozdulatát.

A tekintete a hasamra tapad, és hitetlenkedve elkerekedik a szeme.

– Az... *vér*?

– Nem, ketchup – csikorgom.

– Fájdalmasnak tűnik.

– Nahát, tényleg?

A lány komolyan bólint, teljesen figyelmen kívül hagyja a szarkazmusomat. A kezét a szájához emelve ráharap a középső ujjára, majd lerántja a rózsaszín kesztyűt.

– Semmi pánik, hívok segítséget!

Hasztalanul próbálna bárkit is hívni, de az én hangom is használhatatlan, úgyhogy csak nézem, ahogy a zsebébe nyúl, és előveszi a telefonját. Mint minden más a csajon, a mobil is nevetségesen rózsaszín, ahogy a fél tucat kis függő is rajta. Összekoccannak, csilingelnek, ahogy anyám szélcsengői a hátsó verandán, miközben a lány lázasan bepötyögi a kódot.

– Nincs térerő – nyögöm ki a sokadik próbálkozás után. – Csak menj!

A csaj a kijelzőre pillant, aztán rám, majd vissza. Apró ráncok jelennek meg a homlokán.

– A francba! Ott egy telefonfülke. Van apród?

– Nem... működik.

– Mi?

A picsába ezzel, túl sok időt vesztegettem már el így is. Át kell jutnom az úton! Végigtapogatom a földet magam mellett, és megpróbálok feltámaszkodni. Éles fájdalom hasít a gyomromba, amitől visszazuhanok az aszfaltra.

– Hé, nyugton kell maradnod!

Megint ráförmedek, hogy húzzon már el, de csak valami mély, bugyogó hang jön ki a számon, mire a lány riadtan talpra ugrik.

– Francba, francba, francba! – nyöszörög, és egy pillanatra megreped a nyugalma. Aztán kihúzza magát, mély levegőt vesz. – Oké... várj itt!

Mintha bárhova is tudnék menni.

A fény követi a lányt az út közepére. A tekintetem is. Figyelem, ahogy fel-alá járkál, egyik kezével a táskáját tartja a vállán, a másikkal a telefonját emeli a magasba.

Megállok egy pillanatra levegőt venni, és próbálom megérteni, mit akar a csaj.

Lehet, hogy Isten küldte – egy kegyetlen tréfa gyanánt. Még egyszer kigúnyol, hogy mi lehetett volna, ha Angelo vagy Rafe helyére születtek. De azonnal el is vetem az ötletet, mert az Úr nem olyan hülye, hogy a lányt egy ilyen férfihez küldje, mint én. Nem kockáztatna ennyit.

Szóval ha a csaj nem egy másik világból jött, akkor mégis mi a fenét keres ebben? Egyedül, egy sötét úton grasszálva az éjszaka közepén?

Kíváncsiság és egy csipetnyi bosszúság keveredik a fájdalomhoz, de elhessegetem. Nincs se időm, se energiám, hogy ezt a problémát analizáljam. A lánynak itt kell hagynia, nekem pedig tovább kell mennem!

Fújtatva az oldalamra gördülök. Ökölbe szorítom a kezemet, és a földbe nyomom, így próbálom előrébb húzni magamat. Ha nem tudok járni, akkor odakúszom a templomhoz. Ha kúszni sem... akkor gurulok – bármit megteszek, hogy figyelmeztessem a fivéreimet.

A lány visszafut hozzám, és a cipője orrával finoman megböki a mellkasomat.

– Jézusom... ne mozogj! Csak rontasz a helyzeten!

Felnézek rá. Most komolyan beszél? Hogy lehetne ez rosszabb? De eltereli a figyelmemet, hogy a mobilját a homlokához szorítja.

Mi a faszt csinál?

Valószínűleg a tekintetem beszél helyettem, mert a csaj egyből belekezd egy zagyva magyarázatba.

– Ha nincs jel, a telefonodat a fejedhez teszed, és varázslatos módon, egyből lesz térerő. Ne kérdezd, hogyan működik, az Instagramon láttam... ó, *istenem!*

Na tessék, már megint Istent emlegeti! De ahogy hanyatt dőlök, látom, hogy a lámpa felett az égbolt teljesen üres.

Most már a csaj sem lebeg, hanem dübörögve, csilingelve jön vissza, aztán térdre rogy mellettem, és üres ígéreteket mormol a szélbe.

– Oké. Jól van. Minden rendben. Lássuk csak, öhm...

– Lerántja a hatalmas táskát a válláról, és kiborítja. A tartalma szétszóródik körülötte, ő pedig lázasan turkálni kezd a kupacban. – Rendben, csak el kell állítani a vérzést, ennyi az egész. – Felkap egy tubust, a fény felé tartja. – Szempillaragasztó? Nem, az nem elég erős. Oké... – Egy másik apró csomag csillan. – Vannak ragtapaszaim, de azok inkább vízhatóagra meg vágásokra valók, nem... – A tekintete a hasamra siklik.

– Szúrt seb – morranok.

A lány megdermed. Egy pillanatra félelem fut át tökéletes vonásain, de amikor a pillantása feljebb kúszik, és

találkozik az enyémmel, megváltozik az arckifejezése. És ez rohadtul nem tetszik.

Hozzászoktam, hogy félelemmel néznek rám. Ez ismerős. Megnyugtató. A legbetegebb részem még élvezi is. De most ugyanaz a fajta szájalom ül a csaj szemében, mint anyáméban, valahányszor hajnalban végigsántikáltam a kocsifelhajtón.

– Ki tette ezt veled? – suttogja a lány.

Anyám is mindig ezt kérdezte. És ahogy akkor, most is ott kaparászik a fülemben apám hangja.

Negyedik szabály: *Ami a sötétben történt, az meg sem történt!*

De ahogy anyámat sem, a lányt sem elégíti ki a csend.

– Hogy nézett ki a fickó? – faggat tovább. – Vagy... nő? – Gyorsan a szájára csapja a kezét. – Bocsánat, ez *elég* szexista volt. Felismernéd, ha újra látnád? Ha még mindig itt van, azonnal szólunk kellene a rendőrségnek, hogy elkapják. Le tudnád írni az illetőt?

Felszökik bennem az ingerültség, és jobban fáj, mint a hasamon lévő seb.

– Menj el! – motyogom. Soha nem voltam az a típus, aki kétszer kér. Nemhogy háromszor. Kezdek úgy hangzani, mint egy elakadt lemez.

De a csaj nem megy el, még csak rám sem figyel. Ehelyett újra magában gügyög, felkap valamit, ledobja. Újra és újra.

Összeszorítom a fogaimat, és lehunyom a szememet. A hangja, amely pillanatokkal ezelőtt még édes volt, most idegesítő.

Úgy látszik, apám ötödik szabálya is betalált: *A Gonosztevő sosem hal meg békésen, álmában.*

Mindig azt hittem, ez azt jelenti, halálra kínoznak, nem azt, hogy lassan kivérzek egy halom szépségápolási cucc között, egy idegesítő angyal éber felügyelete alatt.

– Hé! Ne csukd be a szemedet! – parancsol rám. – Ébren kell maradnod, rendben?

Kinyitom az egyik szememet, mielőtt megint hozzám érne. De most rosszabbat tesz. Felemelkedik a sarkáról, remegve mély lélegzetet vesz, majd rácsap a mellkasomra.

A fájdalom brutális. Villámcsapásként hasít végig rajtam, minden sejtet, minden ideget, minden izmot felperzsel. Rángatózom, vonaglom, nyögök, próbálom lelökni magamról.

A gondolataim mocskosak, és mind róla szólnak. Ha csak a töredéke meglenne a szokott erőmnek, eltörném a kibaszott csuklóját. Az összes ujját. Minden egyes porcát.

De minél dühösebb vagyok, ő annál többször kér bocsánatot, és azt hajtogatja, *lélegezzek*, mintha egy rohadt brazil gyantázáson lennék, vagy min, és mindjárt vége lesz.

A hangja visszafogott, kissé liheg, ahogy áttöri a fülemben recsegő zajt.

– Nyomást kell gyakorolnom a sebre, de túl kicsi a kezem. Rá kell ülnöm.

– Ne...

Késő. A csaj a combja hátsó részéhez simítja a ruháját, és úgy csusszan a hasamra, mintha egy éttermi boksza ülne be.

Azt hinném, hallucinálok, ha a fájdalom nem lenne ennyire valóságos. Lüktet, íze a számban. De mielőtt felülvölthetnék, a hang elhal a torkomban.

A csaj megint hozzám ér. Bőr a bőrön. Az ujjai, amelyeket az imént még ízekre akartam tördelni, most az

arcomon pihennek. A hüvelykujjával ugyanazt a helyet simítja végig újra meg újra, bele a szakállamba, majd ismét ki. Ismeretlen, megnyugtató mozdulatokkal.

A tekintete az enyémbe kapaszkodik, és egy pillanatra nem én halok meg, hanem a világ. Kiszív belőlem minden színt, minden fényt. Még a szél is visszatartja a lélegzetét.

– Jobb, ugye?

A fájdalom visszatér, de tompább, és máshol érzem. A testem már kevésbé fáj, viszont most ott sajog, ahol ő megérint, a lassan kúszó, égő érzés átszivárog a bőrön meg a csonton, és felpuffaszt közben minden sejtet.

Nem, cseppet sem jobb. Rosszabb, mint a halál.

Hatodik szabály – figyelmeztet apám hangja a fák közül: *A legsikeresebb Gonosztevők nem azok, akiknek nincs mit elveszíteniük. Hanem akiknek nincs kit elveszíteniük.*

Ezt nemcsak elmondta, hanem belém verte. Az öve kemény csattanásaival. Azon a nyáron, amikor valahányszor egy lány elsétált előttem szűk ruhában, minden vérem a farkamba tolult, a golyóim meg elnehezültek.

Persze nem mintha számított volna. Az, hogy én a csajokat bámultam, még nem jelentette azt, hogy nekik is lett volna merszük felém pillantani. És ha mégis megtették, akkor sem úgy néztek rám, ahogy ez a lány.

Tágra nyílt szemmel, aggódó tekintettel, mintha most látná először az emberiség legsötétebb oldalát, és biztos lenne benne, hogy helyre tudja hozni. Egy szemernyi fenntartás vagy félelem sincs abban az óceánkéék szempárban. És abból ítélve, ahogy rajtam ül, ahogy hozzám ér, valószínűleg a fejében sincs.

Az ingerültség elsötétíti a látómezőm szélét. Nem kéne itt lennie, nem ilyenkor, nem... így kinézve. Egy angyal törött szárnyakkal. Két véráztatta kezem sem lenne elég, hogy megszámoljam, hány olyan férfit ismerek, akik fél másodperc alatt levadásznák őt ezen az utcán.

– Mit keresel itt kint? – morranok, és a fejemet elfordítom, hogy ne tudjon megérinteni. Inkább a Mary Poppins-táskája tartalmát bámulom meg. Egy párját vesztett flipflop papucs, egy óriás csomag keksz, és elég szájfény egy komplett drogéria ellátásához.

– Az életedet mentem, mi mást? – vág vissza a lány könnyedén, miközben újra ellenőrzi a mobilja térerejét.

Idegcsillag válasza miatt a dühöm még inkább fellángol.

– Minden idegennel leállsz beszélgetni egy sötét úton?

– Ha patakokban folyik a vére, igen.

– Nem kéne.

A csaj lenéz rám, a szeme csillog.

– De örülsz, hogy most megtettem, nem?

Önelégült kis mosoly jelenik meg az ajkán, mire hitetlenkedés szivárog belém.

– Ugye tudod, hogy meg fogok halni?

A lány csettint egyet.

– Hát ezzel a hozzáállással biztosan.

Frusztráltan felnyögök. Remek! Nemcsak nem érti a személyes biztonság és a személyes tér fogalmát, de még kibaszottul optimista is.

Amikor a *Középidő* elkezdődött, gyorsan megtanultam gyűlölni minden pozitivitást a világon, mert én láttam az árnyoldalát is. A testvéreim boldog, gondtalan kölykök voltak. Nem tűnt igazságosnak, hogy ők minden

reggel nevetve reggeliztek, miközben én az előző éjszakát a pokol hetedik bugyrában töltöttem.

Megpróbáltam nekik is megmutatni a sötét oldalt. Elűtött állatokat hordtam haza, hátha a dögök majd kísérteni fogják őket az álmaikban. A víz alá nyomtam a fejüket, amíg el nem ernyedtek, csak hogy ők is tudják, milyen meghalni.

Amikor ez sem működött, a templom ajtajába kezdtem belevésni a sötét oldalt.

Most, hogy felnézek erre a lányra, ugyanaz a gyerekes bosszúság önt el, mint akkoriban. Legszívesebben addig ráznám, míg kialszik benne a fény. Felpeckelném a szemét, és kényszeríteném, hogy végignézze az életemet, ahogy leperreg, csak hogy megértse, a világ nem csupán napsütés és szivárvány, és nem kéne egyedül kószálgatnia éjszaka.

De meg sem tudnám ragadni. A karom és a lábam egyre nehezebb, mintha a földbe süppedtek volna.

Mintha a csaj is érezné, hogy lassan szétfolyok alatta, finoman a mellkasomra teszi a kezét.

– Ne aggódj, mindjárt hajnalodik.

– És?

– Akkor hamarosan jönni fog egy autó. – A nyakát nyújtogatva néz végig az úton. – Rendbe fogsz jönni. Csak be kell jutnunk a kórházba.

– Persze. Pár öltés, egy nyalóka, és mintha mi sem történt volna.

– Na, ez a beszéd!

Krisztusom! Tényleg én lehetek Isten feketelistájának az élén.

Egy darabig feszült csendben maradunk, csak az én zihálásom és az ő türelmetlen kis szusszanásai szennyezik a levegőt.

Újra meg újra végigpásztázza az utat. Aztán megigazítja a ruháját, odébb mozdul rajtam. Ahogy felnyúl, hogy elsimítsa a frufruját, megdermed. Lassan megfordítja a kezét, és a fény felé tartja. Mintha most látná először. Aztán a kabátjára néz. A ruhájára. A lábára.

Vér. Mindenhol. Beleszivárgott rózsaszín cuccaiba, csöpög a szárnya végéről, és olyan fekete foltot hagy rajta, mint amilyen a lelkem is.

Jó! Fanyar elégedettség tölt el, ahogy a felismerés minden színt kiszív az arcából. Szinte hallom, ahogy *kipukkan* az a kis illúzióbuborék, amiben eddig élt. Talán most végre elhúz, és hagy békében meghalni.

De a másodpercek telnek, és ő mégsem mozdul. Csak bámul maga elé üres arccal, azt a vörös cseppet figyelve, amely végigaraszol a combján, lefut a térdén, végig a vádliján, majd eltűnik a csizmája szárában.

– A vért egy rémálom kiszedni – mondom, csak hogy még jobban megforgassam benne a kést.

– Csak ha nem tudja az ember, hogyan kell tisztítani. – A kabátja ujjával letörli a vörös csíkot, és erőtlen mosolyt villant rám. – Nincs olyan, amit a hidrogén-peroxid, egy kis enzimes tisztítószer meg némi izommunka ne tudna megoldani, édes.

Összehúszom a szememet. Mi a faszt tud ő a vérfoltok eltávolításáról? Kíváncsiság araszol a bőröm alatt, de aztán a józan ész gyengéden oldalba rúg. Annyira torz a világképem, hogy elfelejtettem: a normális emberek

a tisztaság miatt takarítanak, nem azért, hogy eltüntessenek egy holttestet.

Egy nehéz sóhajjal végre engedek a szemhéjam súlyának.

Hetedik szabály – sziszege apám a fák közül: *A Gonosztevő sosem adja fel!*

Ja. Hát itt vagyok, öreg. Feladtam.

Egész életemben harcoltam, és elfáradtam. Már a tempomba sem akarok eljutni; csak haza akarok menni.

Nincs már más hátra, csupán nézni, ahogy a *Középidő* átadja a helyét a *Végjátéknak*.

Oldalra fordítom a fejemet, mire az arcom újra a „lejátzás” gombba ütközik. A kattogás és zümmögés most gyengébb. A szemhéjam mögött az emlékek csak villódzó árnyak és suttogások.

Tizennyolc. Nincsenek gyertyák. Apám utoljára dudál az ablakom alatt, így kezdődik a hosszú út a pokolba.

Egy rakás halott barát. Olyan magasra halmoztam a testeket, hogy fel tudjak mászni rajtuk, és kijussak.

A testvéreim pillantása az asztal túloldaláról.

Anyám egy évig potyogó könnyei.

– *Hol voltál?*

– *Mi bajod van?*

– *Gabriel. Gabriel. Gabriel.*

– Hé! – Meleg ujjak fogják meg az államot, és az ég felé fordítják a fejemet. – Beszélj hozzám!

– Nem megy.

– Akkor mit csinálsz most, kis butus?

Amikor nem válaszolok, a lány megböki a mellkasomat, sóhaja végigsuhan az állkapcsomon.

– Rendben. Akkor csak figyelj!

Valamit a fülembe dug.

– Ne...

– Pszt!

A tiltakozásom szétmállik, amikor a tenyere az arcomra simul. Esküszöm, mintha a világ minden jósága ott volna benne. Beleszívárogo a bőrömbe, vajjá olvasztja a véretem. Aztán megakad a torkomban, mert ez nem *helyes*. Túl puha. Túl kedves.

Nem tettem semmit ebben az életben, amivel ezt kiérdemeltem volna.

Ekkor jövök rá, amikor meghallom az ismerős zongoraszólót, hogy egy vezeték nélküli fülhallgatót dugott a fülembe. Erőnek erejével kinyitom a szememet, várom, hogy a látásom kiélesedjen. És ott van ő. Mosolyog.

Megigazítja a saját fülhallgatóját.

– Ez a *Dancing Queen*, az ABBA-tól – mondja büszkén, mintha ő írta volna ezt a kibaszott számot.

– Vedd ki! – morgom.

– Nem, jobban fogod érezni magadat tőle. – Amikor a szemembe néz, hozzáteszi: – Komolyan, tudományosan bizonyított, hogy az ABBA-dalok boldoggá tesznek. A *Dancing Queen* azért, mert Agnetha és Anni-Frid ugyanabban a hangnemben énekelnek, amit duetteknel egyébként szinte soha nem tesznek, ráadásul elég magasan. Amikor ezt hallod, az agyad jelzést küld a testednek, hogy termeljen adrenalin, ami csökkenti a fájdalomérzetet. – Lepillant a combjai alól szivárgó vérre. – Mondanám, hogy guglizz rá, de nincs térerő. Meg hát... tudod... – mutat végig rajtam, mintha a kezével akarná befejezni a mondatot.

De engem túlságosan lefoglal, hogy a száját bámuljam, így a belőle ömlő hülyeségek fel sem tűnnek.

– A francba... gyönyörű vagy!

Nem akartam hangosan kimondani. Úgy látszik, a halál meglágyítja az embert, és már a számból is szar ömlik.

A csaj szárnyai megrebbennek a fényben, ahogy félrebillenti a fejét, és szélesen rám mosolyog. Mintha a kibaszott napba néznék.

Keserű derű kúszik fel bennem.

– Ezt biztos sokszor hallod.

– Igen. De mondd ki még egyszer!

A nevetésem hörgésbe fullad. A fülemben csengő refrén elnyomja, és amikor a lány újra végigsimít az arcomon, már az égő érzés sem mar.

A mozdulata megváltozik, most a szemöldökömtől az államig húz egy vonalat.

– Ezt a heget hogy szerezted?

Nyelek.

– A borbélyom részeg volt.

A csaj nevetése melegebb, mint a szél. Egy másik életben jólesne; ma este azonban keserédes.

– És te hogy szerezted a szárnyakat?

– Amazonról rendeltem – csiripeli csillogó szemmel.

Megrázom a fejemet, mosoly feszegeti a számát. Akkor is látom a szemét, amikor lehunyom a sajátomat.

Az ABBA szól a fülemben, a lány érintése a bőrömön táncol, és valami furcsa nyugalom ereszkedik rám. Kiderül, hogy a purgatóriumban is van béke. Életemben még soha nem éreztem, a túlvilágon meg pláne nem fogom.

Így fekszem még egy darabig ebben a köztes létben. A pokol lángjai a hátamat nyaldossák, egy angyal érintése cirógatja az arcomat. Ő a mennyből jött. Én a pokolba tartok. Félúton találkoztunk.

Amikor a zene a sor közepén hirtelen megszakad, újra kinyitom a szememet.

Valami megváltozott a lány arcán. Vihar fodrozza a nyugalmát.

– Tényleg meg fogsz halni? – kérdezi reszketeg sutto-gással.

– Ezzel a hozzáállással biztosan.

Mosoly suhan át a lány arcán, de nem jut el a szeméig. A tekintete valami mással van tele. Valami sötéttel és nyomasztóval. A keze lecsúszik az arcomról, és megragadja az ingemet.

Közelebb hajol. Kurva közel. Az utolsó lélegzetvételeimet szívja el előlem. Még egy centi, és az ajka az enyémhez érne, érezhetném rajta az epres szájfény ízét.

– Elárulhatok egy titkot?

Mi?

A gondolataim szétfoszlanak, a gyomrom összerándul. Egy titok. Már a pusztá gondolata is új életet lehel belém, de apám hangja elsöpri.

Nyolcadik szabály: *A titok a Gonosztevő leghatalmasabb fegyvere.*

– Ne! – préselem ki a fogaim között, és elfordítom a fejemet, hogy szabaduljak az érintésétől, de ő erősebben tart, visszahúz. Halvány szikra gyullad bennem, ahogy az orra az enyémhez ér.

– Kérlek! – suttogja sürgetően. – Haldokolsz. Csak el kell mondanom valakinek. Te magaddal viszed a sírba.

A sötétség felemeli ocsmány fejét.

Ha egy másik éjszakán, más körülmények között találkoznunk, akkor a torkába nyúlva a pusztá kezemmel téptem volna ki belőle a titkát. Utánajártam és alaposan megvizsgáltam volna. Kiderítettem volna a nevét, a korát, a címét. Még a kurva csillagjegyét is. Felmásztam volna a családfájára, hogy az ágairól rázzam le a titkait.

Ezt csinálom. Titkokat szerzek, és fegyverré kovácsolom őket.

De most, először ebben az istenverte életben, nem akarom tudni. Túl tökéletes ez a pillanat. Ő túl tökéletes. Mindent tönkreteszek, amihez hozzáérek, és őt nem akarom tönkretenni.

Megrázom a fejemet, de a lány mégis úgy dönt, hogy elmondja.

A titok már ott bugyog a torkában, végiggördül a nyelven, átpréseli magát a fogai között...

És elhal az ajkán.

A tekintete felrebben, arra néz, ahonnan lassan közeledő moraj hallatszik. A hang felerősödik, szél kap a lány hajába, meglebbenti a szárnyait.

A csaj talpra ugrik, és kiabálni kezd.

Egy pillanatra azt hiszem, Isten jött el érte. Felnézek az égre, és elgondolkodom, mi történne, ha elvenném az Úrtól. Aztán megpillantom a helikoptert, és mámor önt el.

Nem Isten az. Hanem Denis.

A kibaszott *Denis!*

Kilencedik szabály: *A Gonosztevőnek meg kell tanulnia, hogy a bizalom gyengeség, nem pedig szövetséges.*

Apám nem is tévedhetett volna nagyobbat.

A lány térdre rogyik, a megkönnyebbülés úgy süt belőle, mintha ő lenne a nap.

– Látod? Mondtam, hogy jönni fog valaki!

Kezek nyúlnak a hónom alá, erősek, ismerősek. De a másik kéz, amely a bicepszemet markolássza... az sokkal hívogatóbb.

– Várj! – kiáltja túl a lány a rotorok zaját. – Nem mondtad meg a nevedet!

Anyám halála óta először buggyan fel bennem mind a három szótag.

– Gabriel.

A lány eltakarja a szemét, és mosolyog.

– Gabriel? Mint az angyal?

Felnevetek. A csaj is.

– Én Wren vagyok.

Wren... ökörszem...

Denis hátrahúz, és a zongoraszólam újra felcsendül a fülemben, ezúttal teljes hangerőn. Wren egyre kisebb és kisebb lesz. A körülötte lévő arany fény messzire űzi a sötétséget.

Az ablakon át nézem. Még akkor is, amikor becsapódik az ajtó. Még akkor is, amikor Denis letépi rólam a rám tapadt véres ruhát. Még akkor is, amikor a föld eltűnik alólunk, és Wren apró, rózsaszín fényponttá zsugorodik. Nem tudom levenni róla a tekintetemet.

Wren.

A neve beleég a szívembe, a bőrömbe. Remélem, az ördög megengedi, hogy a pokolban is megtartsam az emlékeimet, mert ezt kurvára magammal viszem.

A fák fölé emelkedünk, mire Wren eltűnik a szemem elől.

A fülhallgató sercegni kezd. A *Dancing Queen* hirtelen elhallgat.

A szél üvöltése marad. A sürgető, mély morajlás is.

És apám hangja.

Tizedik szabály: *A Gonosztevő soha, de soha nem kapja meg a lányt.*